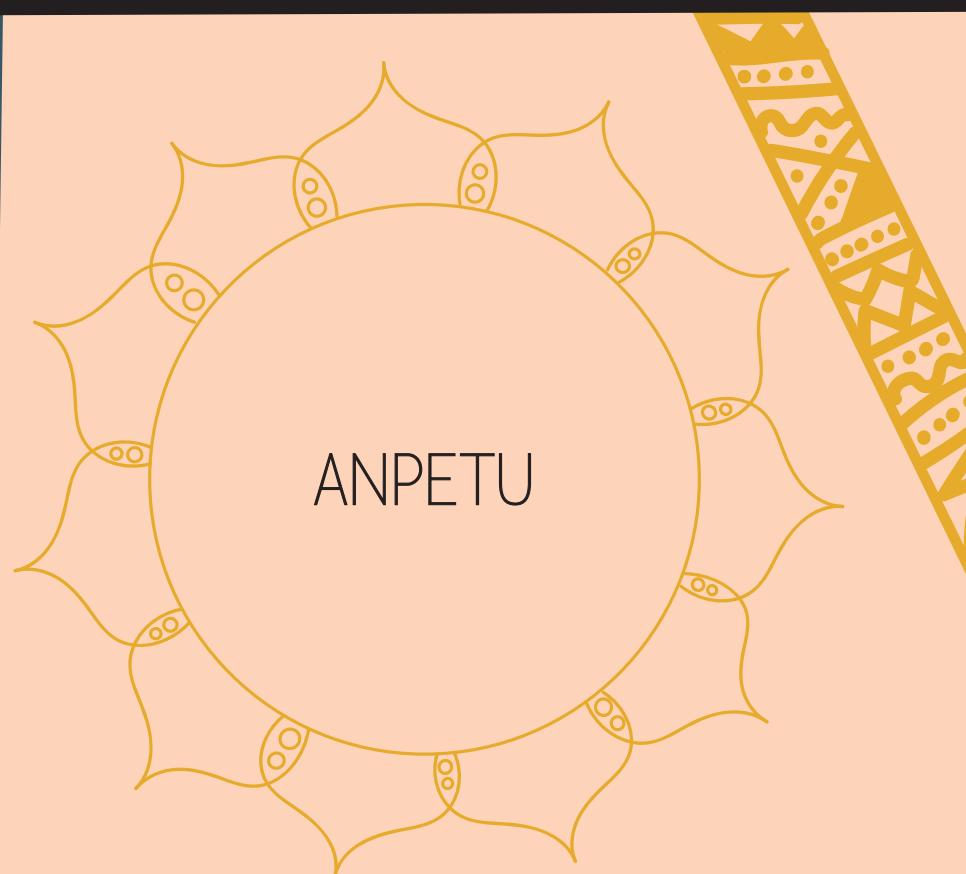

HANYETU

KNIHA KEYA 2019

ANPETU

Obsah

1 Předmluva	2
2 Lodní deník Anpetu	4
3 Střípky očima účastníků	12
4 Mezi dítětem a vedoucím	25
5 Oddíl a tábor očima udů	29
6 Hory 2019 - Mařenice	39
7 Projekt: Středisko Keya 2021	40
8 Překvapení	42
9 Statistické okénko	43
10 Víte, že...?	45
11 Okénko pro partnery	46
12 Slovo závěrem	47

Lodní deník Anpetu

Čtyři námořní posádky na táboře Anpetu si měly po celou dobu plavby za pokladem vést lodní deník, přičemž na konci tábora byly deníky vybrány a zhodnoceny. Zde předkládáme úplný přepis lodního deníku Černých rytířů v nezměněné podobě.(Z původního deníku pochází třeba i nejednotnost psaní data.) Ostatní deníky jsou k nahlédnutí v klubovně.

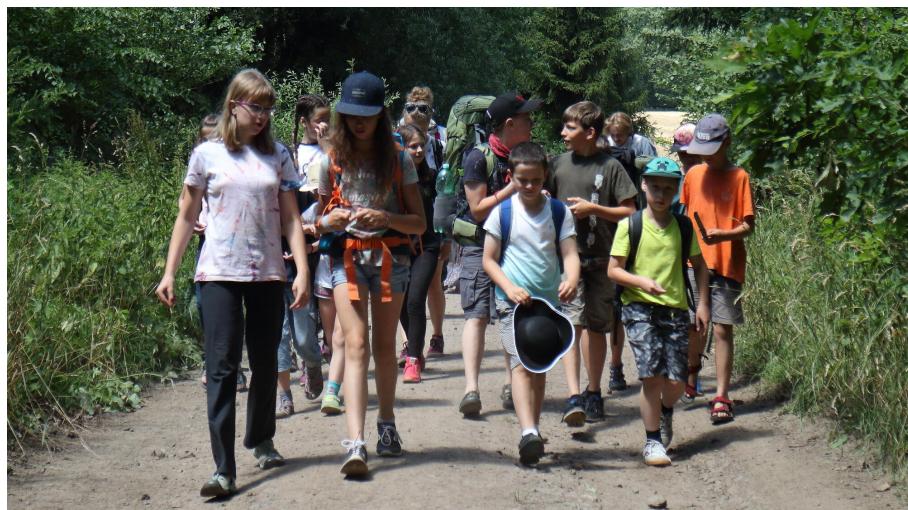
Neděle 7. 7. 2019, rozdělování do etapek

Dopoledne jsme se rozdělovali do etapkových skupinek. Chodili jsme po různých stanovištích kde jsme plnili úkoly, jako třeba vytahování barelu s vodou ze skoro vyschlého potoka, nebo lezení na strom.

Na jednom stanovišti se vyplňoval dotazník, na kterém byly otázky jako třeba kolik šupin mám mořská panna, jak to, že si někdo umí spolknout nos a různé jiné námořnické otázky... Potom jsme chvíli pracovali.

...A pak jsme dostali tenhle sešit do skupinek které rozdělila kapitánka lodi, na které poplujeme, Kukumbrie drsné oko. V naší skupince jsou Hanuš, Zub, Anežka, Mauglí, Holub a Grizzly.

Anežka

Předmluva

Milá Keyačko, milý Keyáku, držíš v rukou knihu Keya. V potočích kolem tábořišť uteklo už mnoho vody (snad kromě toho posledního chudáka) od doby, kdy jsi držel tu předchozí. To, aby se Kniha Keya stala skutečností, není úplně jednoduchá záležitost, ale letos...

Příše se 21. listopadu 2019 a skupina blázivých nadšenců se ujala příprav Knihy Keya. A aby to nebylo jen tak, rozhodla se, že Kniha Keyu představí veřejnosti na vánočním večírku. Měla necelý měsíc a volnou ruku. Je tedy vcelku pochopitelné, že ustoupila od megalomanských mnohastránkových projektů a rozhodla se pro minimalistickou verzi, již právě držíte.

Letos máš opět možnost se nad míšou cukroví a s hrnkem čaje (nebo driáku?) začít a zavzpomínat (mimojiné) na slunečné, ale málo sněhové hory v Mařenicích, na stavebku plnou práce, ale zároveň smíchu a samozřejmě na tábor. Krom toho najdeš v knize i mnohé další zajímavé články a na konci, na konci je překvapení!

Tak tedy, krásné Vánoce a pěkné počtení přeje za letošní hvězdný KKtým

Pondělí 8. 7. 2019 - Etapková hra

Dnes jsme hráli velmi zajímavou hru. Šlo o to že jsme běhali po několika stanovištích, a získávali jsme suroviny které jsme zase prodali ale za víc a za ty peníze co jsme získali jsme museli zase něco koupit například maso, zrní, zelí a tak dále museli jsme toho získat hodně a ještě získat peněz ale vyplatilo se to a vypráli jsme první místo dostali jsme dost peněz na to abychom si koupili například děla, koš (námořnický) a další věci

GRIZZLY

Úterý 9. 7. 2019 - 2. Etapková hra

Odpoledne nám Uďové řekli, abychom se oblíkli do plavek a přes ně si dali kostýmy. Když jsme to udělali, šli jsme k rybníku, kde jsme se rozdělili na etapkové skupinky a dostali jsme nafukovací matračku.

Když se začalo, měli jsme matračku nafouknout a postupně na ni vždy plavat asi do půlky rybníku byly balónky naší skupinky.

Každý pak měl prasknout jeden balónek a plavat zpátky... Nakonec jsme skončili první spolu se skupinkou Žraloci, protože jsme byli úplně nastejno.

Anežka

Středa 10. 7. - Úterý 11. 7. 2019 - 3. Etapková hra

Takže, ve středu večer jsme šli normálně spát... A pak najednou uprostřed noci začali Uďové gongat. Ale nebyl to přepad, jen nás chtěli vzbudit na etapkovou hru.

V lese hořely čtyři ohně, my měli ten nejvíc vlevo. Měli jsme za úkol chodit, nebo v lepším případě běhat k ohni a hasit hovodou z hrníčku. V lese ale byli piráti, kteří naši lodě zapálili a ti když nás chytli, tak jsme se museli vrátit zpátky

Honění bizonů a buvolů

zjistili jsme že nemáme žádné zásobi tak jsme zakotvili na ostrově kde jsme si byli jisti že tam jídlo bude ale nebylo ukázali nám papír na kterém měli plán a ten plán znamenal že nemají jídlo tak jsme museli chytat Bizoni a búvoli a měli bysmě jich mít stejně a měli jsme mít dvojice ve kterých jsme honili udi a bylo to tak že se ho musí dotknout oba ale jakmile se ho jeden dotkne tak búvol – nebo byzon začne počít a utíka a když ho druhý člen tímu nechytí musí se jít oživit a když ho chytne búvol – nebo byzon jim vydá papírek mi jsme skončili jako třetí protože jsme měli výde bizonů

Grizzly

Cestování lodí

šli jsme do lesa a tam jsme vyděli několik lodí/udů udové měli šátky a běhali k jinému stromu na kterém byl papír třeba srí lanka a uďa který jel na srí lanku tak potřeboval peníze na suroviny a další věci a mi jsme mu mohli půjčit peníze a když na lanku doje se šátkem tak nám dal dvojnásobek nebo 3x nebo někdy 4x a ostatní co přispívali na lodě mohli někomu uďovi vzít šátek a jakmile uďa stratí šátek tak lodě skrachuje a všechny peníze co jsme na lodě vsadili propadli měli jsme každý 200 Kč a většina skončila cca u 1000 Kč

Grizzly

Bar

setkali jsme se s Hanjetu u jídelny která byla zakryta dekama a unit byli různý uďové/námořníci který se s námi o něco vsadili a když jsme vyhráli tak nám dali

peníze a kdy jsme prohráli tak nám vzali peníze a za peníze jse si mohli kupit různý moc dobrý věci čokoládu, sušenky a další různý šladkosti nebo jsme si mohli vydělat peníze jinou cestou někdo někoho pocozí na dvojkoláku, namasíruje a tak dále

Grizzly

Manévry

Nej dřív jsme šly k rybníku a tam se vibourala loď a potom sm šli do ostrovce a tam k rybníku kde byl papírek a od tam tud sме šli k dalšímu papírku, až jsme došli do nějaké vesnice, kde na nás čekali Vrtule a Humr. S nima jsme přespali mezi rybníkama Vosovice a Žabák. Ráno jsme vyrazili k rybníku Zhoř, kde jsme u stavidla našli papírek v morseovce.

Dál jsme šli do Nevězic přes nějakou vesnici, kde jsme měli počítat dřevěná zvířata. V Nevězicích jsme se naobědvali a pokračovali jsme k rozcestníku Luh. Od tamtuž jsme šli k rozcestníku Lipice, který byl asi 8 km od Luhu. Cestou jsme šli přes nějakou vesnici, kde nám jedna paní doplnila vodu a navíc nám dala i bonbóny. Potom jsme šli k mostu přes řeku, kde byli uďové a oznámení, že se zítra na hradě Zvíkov sejdou piráti, a že pokud chceme pomoci, že se máme ráno mezi 9:00 a 10:00. Tak jsme zamířili k lesu poblíž hradu, kde jsme se potkali se skupinkou Plejtváci a Borci. Ráno jsme šli na hrad, kde jsme potkali piráta Strniště jehož deník byly ty papírky, co jsme nacházeli.

Ten nám řekl místo, kde byla schovaná mapa (část) k pokladu Žaka Hnědovouse. Pak jsme se vraceli do tábora a byli jsme první!

Anežka

do tábora ke škopku s vodou a udělat asi 5 dřepů. Po uhašení ohně jsme si vzali věci které nám piráti ukradli a šli jsme zase spát...

Anežka

Středa 12. 7. 2019 - Olympiáda ještě jedna věc

Za to, jak jsme se umístili v etapkových hrách do stáváme peníze, za které si můžeme kupit věci jako třeba plachtu nebo kotvu. Rozhodli jsme se, že si zatím nic nekoupíme. V olympiadě bylo sedm disciplín. První byl hod kladivem. Mladší (Eskymáci a Kompoti) házeli myslím šestkilovým a starší (Borúwky a Urzoni) osmikilovým. Další disciplína byla stání na jedné noze na kůlu nebo běh s uvázáním lodáku. Taky jsme měli třeba zvonit na rolničky uvázané na stromě nebo lovit Humrovi „peníze“ z bahna. U Vrtule jsme luštili zprávy v morseovce a pak jsme mohli i vypít ešus s vodou a běžet.

Anežka

Noční hra

začalo to tak že vedoucí hrozně moc řvali přepad vyšichni jsme vylezli ze svých tee-pee a zjistili jsme že je to noční hra museli jsme si na brat do hrníčku vodu z kíble a běžet do lesa a tam byli čtři ohně piráti nám zapálili lodě a mi jsme je museli uhasit za ohněm byli naše věci a museli jsme je na sto procent rozeznat což nám nešlo protože jsme neměli baterku ale nakonec jsme to zvádě sice jsme byli poslední ale zvládli jsme to. :-)

GRIZZLY

Etapková hra

dnes jsme se všechny skupinky sešli před ohništěm a vyděli jsme tam lidojedi žvatlali hrozně richle nějaký nesmysli: švol ky la sumture a tak dále pak jsme šli do lesa ta tam byl šaman a překlad všech divnejch slov po chvíli jsme zistili že tam všechna slova nejsou a tak jsem se zeptali šamana a ten nám to sice nějak ale moc nevisvětlil nakonec jsme si slova nějak odvodili a měli jsme to skoro správně a měli jsme to první překlad vypadal nějak takhle: mi přicházíme v míru náš kmen váš kompas ugrilují vy se budete jen dívat napijte se s námi našeho pití

Grizzly

Etapková hra

Sice jsme získali mapu, jenže na ní není zakreslené místo, kde se nachází poklad.

Takže jsme měli na louce najít naše piráty a získat od nich tři indície, které pak spojily všechny skupinky dohromady a vyšly z toho „souřadnice“ pokladu.

Anežka

Nakonec jsme zjistili, že je to mapa NEPROBÁDANÝCH ÚZEMÍ.

Etapková hra

kapitínce kukumbrii se stratil papoušek a dalších spousu věci tak jsme šli na viznačené místo kde ty věci jsou a mi jsme si museli nakreslit mapu abychom věděli kde ti věci jsou a mohli tam doplout našli jsme tam například, tužku, sprej, vlajku nebo něco takového. Když jsme měli všechno zapsáno (nelbo ono jsme na to měli určitý čas ta-takže jsme měli co jsme měli ale byl to dostatečný čas) tak jsme pak šli do tábora

GRIZZLY

Vařící etapka

Uđové nám oznámili, že máme uvařit pro Kukumbrii oběd, protože bude mít teď někdy narozeniny. Rozhodli jsme se, že budeme vařit v Borúwčím týpku, kam jsme si začali nosit suroviny na hodněchodový oběd pro Kukumbrii. Nakonec jsme měli: 1 rajče, skoro celou okurku, pytlík mouky, 7 brambor, 1 krajíc chleba, 5 vajíček, olej, sůl, koření, a hlavně rybu. Byla to ryba která měla hodně kostí,

Pokladovka

přepadli nás piráti a zabili kukumbrii pak nás hned vyslali pomstít kukumbrii a najít poklad poslali nás do ostrovce na poštu kde vjsme měli najít čtři obáli se jmény etapek v obálkách bylo napsáno v šívře ke je poklad (v šifře) tak jsme tak došli a tam byla další správa o tom že si z nás vystřelili přesněji napsáno ha, ha napálili jste se hlupáci jen jsme získali čas na zakopání pokladu vraťte se do tábora Jonatán nám naštěstí řekl kde je poklas a museli jsme procházet táboriště domorodců a pak jsme přešli rybník k ostrůvku kde byli piráti kteří po nás začali střílet naštěstí jsme mohli používat jejich papírové koule které používali jako stříelu a pomalu slábli a slábli až umřeli pak jsme našli místo kde by mohl být poklad a vykopali jsme ho tam bylo egzotické ovoce tak jsme ho vzali do tábora kde byla supr hostina: rízky, okurky, papryky, rajčátka a tak dále a protože jsme přijeli hodně pozdě tak jsme zalezli do sPacáčků a spali Grizzly a Karkulka

Střípky očima účastníků

Kompoti

MANÉVRY BYLI DRUHÝ TÝDEN OD PONDĚLÍ DO STŘEDY. DRUHÝ DEN V ÚTERÝ JSEM ZNIČIL MAPU DÍKY VODĚ. A NA VYVRAŽDOVÁNÍ MAPU ZNIČILA KARKULKA. NA DRUHÉM TÁBORÁKU JSME SE STRAŠNĚ SMÁLI, PROTOŽE KUŘE CHTĚL ZBALIT KARKULKU (Z POHÁDKY) A TU HRÁL ŠERIF. A POSLEDNÍ DEN JSME VZALI 5 KILOVOU PALICI A NIČILI JSME POSTELE A ZASIPÁVALI OHNIŠTĚ A PAK JSME ODJELI.

Ledoborec

JEDEN DEN JSME PO OBĚDĚ JSME KAŽDÁ DRUŽINKA MĚLA SVŮJ PROGRAM. NAŽE DRUŽINKA MĚLA "KO-PÁNÍ SVÉHO HROBU," JÁ ŽEM SI KOPAL ÚNIKOVOU CESTU ALE PRÁSKLI MĚ, TAK JSEM MUSEL NAJÍT JINOU SESTU ALE NÉUŠPĚCNĚ TAK JSEM SKOUŠEL ASI PŮL HODINY A PAK JSME SKUSIL POPLAZIT POD KLÁDOU A NYKDO SI MĚ NEVŠIM. UTÍKAL JSEM PO USCHLÝM POTUKU A KDYŽ JSEM PŘEŠKOČIL KLÁDU A PODOM A PODOM JSEM ZAPAD DO PAHNA. VYHRAPAL JSEM SE A PODOM JSEM ŠEL PO PEVNINE A TAM MĚ CHYTIL HUMR.

Mýchačka

DNY 8.11. AŽ 10.11. JSME BYLI NA TROJDENCE VE VOLYNI. DRUHÝ DEN JSME VLAKEM JELI NA STANICI „KU-

BOVA HUŤ."PAK JSME ŠLI NA ROZHLEDNU „ BOUBÍN", KDE NÁM SNĚŽILO A BYL TAM KRÁSNÝ VÝHLED. VŠUDE NA ROZHLEDNĚ BYLI OMRZLINY. CESTOU NA ROZHLEDNU JSEM VÁLEL KOULI ZE SNĚHU, ALE BOHUŽEL MI CESTOU SPADLA. KDYŽ JSME SE VRÁTILI DO KLUBOVNY, TAK JSEM BOHUŽEL OSTATNÍ NAUČIL POUŽÍVAT HLÁŠKU, KTEROU NÁM VEDOUCÍ ZAKÁZALI POUŽÍVAT. CESTA ZPĚT NÁM TRVALA 1 hod. A 30min. TROJDENKU JSEM SI MIC UŽIL.

PS: TA HLÁŠKA BYLA „KUR VAJÍČKA SNÁŠÍ"

Topík

Trojdenka ve Vrchotových Janových Nepamatuju si fakt nic z příjezdu "iajá javla!"[a] Ale pamatuju si . nic a Bla bla bla bla. No asi máte pravdu TOTO nebyla dobré napsaná. Tak tet opravdu začínáme. Takže Ořezával jsme klacíky ale byli krátké (javla[b]) A také jsme pařili benk ale ani jednou jsem nevyhrál javla[c],škoda alespoň jsem si zapařil pak sme jeli domů

Poslední

TÁBOR DOBRÝ BYLI MANÉVRY protože to bylo super ale dřely mě ramena protože jsem neměl mikynu.Taky byla super hlídka,jednou jsem vstal protož tu bylo asi 12 přepadlíku a jako jediný z Kompotů a honil jsem přepad-

takže jsme měli takové maké kousíčky, které jsme smíchali s vajíčkem a moukou. Taky jsme se pokoušeli osmažit hranolky, ale nakonec jsme je rozmačkali na kaší, chutnaly tak líp. Taky jsme udělali jako přílohu chleba ve vajíčku. Kukumbrie řekla, že je to dobré.

Anežka

Bar

kapitánka Kukumbrie měla narozeniny a tak musela být oslava dali jsme ji dárky: pišťalku, míček, tučnáka, čokoládu a bonbóny. pak byl bar jako takový: překecávaná, sirky, kolíčky a hlavně sladkosti.:-) Pak jsme šli ven protože jsme slišeli romantickou hudbu a tam byla kukuočko s Eulálií na lodi a bylo to jako v titaniku

GRIZZLY

Vyvražďování

kapitánka kukumbrie drsné oko měla mít narozeniny a protože je to skvělá kapitánka tak jsme prostě museli mít dárek a přáníčko tak jsme dostali seznam věcí co máme sehnat a vyrazili jsme abychom to stihli šli jsme do vesnice a tam jsme museli sehnat: nejoriginálnější vec k narozeninám, přáníčko a dort nebo jinou pochutinu (pak taky jsme měli sehnat ten dárek tak že si budeme vyměňovat mušličku) a do tábora jsme měli dojít nejpozději v 19:00 vše jsme stihli a dostali jsme spóóóusti věcí a dobröt:-)

Grizzly

líky chytily jsme všechny a uvárali jsme je na provazy pak jsem šel snát. Super byli volné chvíle na psaní dopisů.

Sumec [d]

NEJHORŠÍ HLÍDKA: BYL JSEM V KUCHINI SLYŠEL KORKY NAPŘED JSEM SI MYSLEL ŽE TO JE PŘEPAD ALE NEBYL TO PŘEPAD BYLO TO ZVÍŘE BYLATO NEZJISTIL JSEM TO

Buffon [e]

NA TÁBOŘE BYLA ZÁBAVA MĚLI JSME 3x OHNĚ U 3. OHNĚ SEM SLIBOVÁL BYLO T HUSTÝ. STAVĚNÍ TÍPÍ, VOLNÉ POLEDŇÁKY, JÍDLO, POSTELE (VIRÁBĚNÍ), SÍLENĚ MOC HER, OHNĚ VTEE PEE, A NÁVŠTĚVÁK, PROSTĚ DOBRÝ !!! D

ONRA.F [f]

Redakční poznámky:

[a](napsáno šifrou polský kříž, když vynecháme v kódu písmeno ch dostaneme se k "jaká kauma", tedy jaká karma, což jsme klukům zakázali a někdo si to oddřepuje poz. Alvise)

[b] opět polský kříž

[c] -||-

[d] Polský kříž

[e] obráceně než zbytek textu

[f] "Dřepí", poz. Alvise

Urzoni

Noční hra V noci nás vzbudili křikem, že loď hoří. Museli jsme běhat s hrnečkem pro vodu a hasit ohně v lese. U ohně ale byli piráti a chytali nás. Potom, co jsme ohně uhasili, jsme si museli odnést svoji věc z cesty, která byla za ohněma. Noční hra se mi moc líbila.

Certisko

JEDNOU JSME SE RÁNO PODÍVALI NA PROGRAM. A TAM ODHOD NA MANÉVRY URZONI: HAHAHA ODHOD NA MAÉVRY TO URČITĚ NEBUDEME ODHÁZET NA MANÉVRY. BOŘUVKY: ZABALÍME SE POTŘEBUJEME SPACÁK, KARIMATKU...

SNĚH.

Na posledním táboře jsem nebyl a to mě mrzí, a o to se víc těším na další.

Polda

Nejvíc mě se líbilo z etapky, jak sme

odposlouchávali jsme kanibalové, bylo to strašně dobrý. Hlavně jak mluvili a kanibalové a taky jak chodili na obhlídku.

HANUŠ

JEDNA Z NEJLEPŠÍ HLÍDEK NA TOMHLE TÁBOŘE NA KONCI OBCHÁZIM S MOZARTEM A NAJEDNOU VEDLE ODPADOVKY "PRÁSK". TAK JÁ: "MOZARTE, ŘVI!" MOZART: "TAK JO! PŘEPAD, PŘEPAD!

NEBO KONEC MANÉVRŮ: VOSTROVCI SE MOJE ETAPKA S ČERTOVOU A SNĚHULÁKOVOU SKUPINKOU. TAK JSME ŠLI DO TÁBORA A RAFÍK SE TROCHU ZADEJCHAL A TAK JÁ, ČERT A SNĚHULÁK POČKALI S NÍM. PROTOŽE NA NÁS NEPOČKAL IKDYŽ JSME VOLALI. TAK JSME SE DOHODLI, ŽE SE JIM POMSTÍME. DOJDEMЕ DO TÁBORA SPOLEČNĚ, TODY JE SKORO CELÝ DIALOG

JUMBO, KÁJA A MARUŠKA (J+K+M):
"URZONI DĚLEJTE!!"
MY: NIC
J: "ČERTE, SNĚHULÁKU, DĚLEJTE!"
K: "PIŠKOTE, DĚLEJ!!"
MY: TICHO
J+K: "DĚLEJTE!"
MY: POMALU DEMO.
VYNORÍME SE NA LOUCE.
J: "SMČ, DĚLEJTE!!!!!!!"
K: "PIŠKOTE!"
DOJDEME KE KUCHYNI PLNĚ STEJNĚ.
J+K: "PROČ, JSTE NEŠLI RYCHLEJC!!!!"
PÍSKLE: "VÝTE, ŽE NEŠLO O TO, KDO
DOJDE DŘÍV NEBO POZDĚJC."
NOČKA S LIDOJEDAMA:
LIDOJED VYKAČ: "JÁ BYT BLEDA

TVÁŘ, TAK RYCHLE ZDRHAT"
VYZVÉDAČ KUJÓNKA: TICHO
LIDOJED VYKAČ: "JESTLI BLEDA
TVÁŘ RYCHLE NEZDRHAT TAK JÁ
ROZBÍT HUBU!"
PROSTĚ NEJLEPŠÍ TÁBOR!

PIŠKOT, PIŠKOT, PIŠKOT...

NEVÍM CO PSÁT NIC NEPÍŠU TAK
AHOJ AHOJ VŠICHNI NEVÍM CO PSÁT
TAK RADŠI NIC NEPÍŠU TAK ZATÍM
AHOJ!!! VÁŠ TEleshopping šlágr! A
TOSE VYPLATÍ.!?

ASISTO

Eskymáci

STRÁŠIDELNÁ HLÍDKA

Když jsem měla hlídku tak se ozvalo
VÁŽENÍ CESTUJÍCÍ VLAK PŘIJEDE NA
DRUHOU KOLEJ.

Zub

NA TÁBOŘE!

Jednoho dne když Kujonka a Kar-
kulka plnili úkoly a Kujonka mlčela a
karKulká bila slepá tak si pomáhali no-
chápete? tak jsem jim musela pomoc
já Undži Na táboře jednoho večera sem
vodešla za Kujonkou z baru ven do po-
lotmi, Kujonka tam dělala náramky po-
tom jsme si povídali a povídali, až na-
jednou zničeho nic spadl obří těžký
strom! Kujonka vám to může potvrdit
podpisem: Kujónka

Undži

Nejstrašidelnější a zároveň i nej-
vtipnejší když jsem byla na hlídce a
měla jsem přepad KDE mě svalili na
zem a zacpali mi pusu (dva) pak když
vylezla Debat bez ponožek tak na ní
šel jeden a ostatní pohazovali věci jako
zprej na latry, vložky, mouku a ostatní
dohromady jich bylo asi osum.

GRIZZLY

Na pokladovce když ještě byli
všechny skupinky spolu sme se honili
a kujónce se namočil šátek do marme-
lády. kujónka byla nešťastná a to hodně

moc a moc. všichni jsme se snažili aby
nebyla smutná ale najednou se jumbo
podívala na ten šátek a řekla: "kujonko,
vždyť to je undžin šátek." Všichni jsme
se smáli a pak se zjistilo že kujončin šá-
tek mám já a že ten můj leží v táboře na
undži posteli takže nakonec měla špi-
naví šátek undži a já ho na pokladovce
neměla.:)

KARKULKA

Na táboře byl můj nejlepší zážitek,
když jsem slibovala. Můj druhý nejlepší
zážitek, byly to přípravy na slib po lese
byli rozmištěny svíčky s otázkami když
jsem je všechny vyplnila tak jsem šla za
Pískletem s otom popvídádat

Čudlík

NEJFTIPNĚJŠÍ: KDYŽ JSEM NAPO-
DOBovala SLEPICI a PÍSKLE NEČE-
KANĚ DALA PODEMNĚ VAJÍČKO KDYŽ
JSEM UKAZOVAla JAK biSEM VISEDÁ-
VALA VEJCE

KUJÓNKA

Na pétidence jsme se večer plížili za
drakem protože jsme ho chtěli zapích-
nout a drak říkal: já mám hlad druhá
hlavo já mám taky hlad první hlavo to
bude asi tím, že máme stejný žaludek.

gingo

Pandakaty

JSEM KAČKA, BAVÍ MNĚ HRÁT NA KLAVÍR LÍBILO SE MI NA TROJDENCE ŠLAPAČKY DUPAČKY.

Kačka

JÁ JSEM TUKI. MNĚ SE LÍBÍ GDIŠ SME KAMARÁDI, ALE NELÍBÍ SE MI GDIŠ BUDU HLÍDKA.

Tuki

JSEM HYPÍ A BAVÍ MNĚ PLÉST A ŠÍT. LÍBILO SE MI JAK JSME NA TROJDENCE HRÁLY ŠLAPAČKY DUPAČKY.

Hypí

Já jsem Jája, líbí se mi jak jsem zchaňovaly Wendy. Nelíbilo se mi když budu mít přepad. (hlídka-poznámka redakce)

Jája

JÁ JSEM BÁRA MŮJ NEJLEPŠÍ ZÁŽITEK BYL JAK JSME NA TROJDENCE OPÉKALY BUŘTY.

Bára

Já jsem Tóna a nejvíc se mi líbilo jak jsme hrály opičí dráhu. Byly sme s Lucinkou na druhém místě.

Tóna

VANY TRÁVNIKOVÁ MÁM RÁDA PALAČINKY MÁM RÁDA HRY A VÁNOCE LÍBÍ SE MI ŠLAPAČKI DUPAČKI

Vany

JSEM SEM PLAVKI POD KALHOTAMA ATAKI ME TO VŠECHNO BAVILO BEZVIJIMKY MEL JSEM DOBROU NALADI HODNE SE MY STISKALO HODNE SE MY LIBILO MAMCE A TATOVI. BILO TO LEPŠI NEŽ JSEM SI MISLEL DOBRI

BILO TAKI HODNE BAVILO KDIŽ SME SE BAVILO KDIŽ JSME SE PŘITAHOVALO NA STROM.

HROMDOPOLICE!

Jejdové

Mini manévry

První den tábora po obědě nám stavebkářům řekli, že si máme zabalit na přespání. Poté jsme se vydali do Ostrovce na nádraží, kde jsme se setkali s ostatními, kteří přijeli vlakem. Poté přišli mnich a sedlák a ti nás rozdělili do dvou skupin a rozdali nám kusy prádelky, na kterou jsme si pověsili vše potřebné na přespání, takže např. spacák, karimatku, pití a kartáček na zuby. Prádelku jsme si pověsili buď kolem pasu, nebo na rameno. Poté mnich a sedlák každé skupině dali popis cesty a my se vydali vstříc cestě. Cesta ubíhala dobře, až jsme se dostali

do bodu zlomu. Rozdělili jsme se na dvě skupiny. Jedna chtěla jít rovně a druhá doleva. Nakonec vyhrála skupina vlevo. Tak jsme se po půl hodině improvizování dostali do vesnice... Ostrovec. Tam jsme zavolali na číslo na našem papíře a dovolali jsme se překvapivě do tábora. Když jsme jim oznámili, že jsme se dostali opět do Ostrovce, byli velice překvapeni. Poradili nám a doplnili jsme zásoby vody a opět se vydali na cestu. Když jsme se opět dostali do onoho bodu, tentokrát jsme se vydali rovně a po chvíli jsme se chytily popisu. Podle něj jsme pokračovali asi do tří čtvrtě cesty, kde jsme najednou potkali

druhou skupinu, která se u silnice a nevěděla kam dál. Poté jsme podle popisu pokračovali až do obce Zvíkov. V obci jsme se měli vydat podél tří hostinců a dvou tee-pee. Po chvíli jsme narazili na paní a po dlouhém rozhovoru s ní jsme zjistili, kde bydlí pán, který staví tee-pee. Ten nám řekl, že právě dvě tee-pee stojí u dětského domova a ukázal nám cestu. Po chvíli jsme se dostali k rozcestí dvou cest a opět jsme nevěděli kam dál. Opět jsme se rozdělili na dvě skupiny a jedna zůstala na rozcestí a druhá, ve které jsem byla i já, se vydala hledat dětský domov. Po pár minutách jsme došli k policejní stanici, před kterou stáli dva policisté, a já se bez rozmyšlení jednoho z nich zeptala, kde je tu dětský domov a oni nám řekli kudy. A tak jsme se konečně dostali k dětskému domovu a já se vydala pro druhou skupinu, ale jinou cestou, která měla být rychlejší. Po chvíli jsem se dostala k rozcestí, kde měla druhá skupina čekat, ale nebyla tam a tak jsem se vrátila k dětskému domovu a naštěstí druhá skupina za chvíliku dorazila. Společně jsme se vydali dál k hradu Zvíkov. Tam nás po chvíli hledání našli mnich se sedlákem a společně jsme si dali večeři neboli chleby s májkou. Při večeři nám vyprávěli, že lidé co zde žijí, jsou zapřísahlí monarchisté a jelikož jsme demokrati, tak jsme museli odtamtud co nejrychleji odejít a tak jsme hned po večeři vyrazili do lesa kousek od hradu a tam se utábořili. Ráno nás vzbudil voják, který přišel sebrat mnicha jako vzbouřence proti režimu. Když z nás opadl šok, přišli muž a žena, kteří se představili jako Namežan a Žužuman Delaff. Ti nás pozvali na svoji loď, na které budeme podnikat cesty do různých koutů naší země a přesvědčovat lidi, aby pod-

porovali demokracii. A tak jsme se se sedlákem vydali na, teď už i naši, loď neboli do tábora. A toto byl stručný zápis událostí prvních dvou dnů našeho tábora.

Mrkev

Letos jsem si hodně užila tábor. První den jsme vyrazili na "minimanévry". Byli jsme na hradě Zvíkově aby jsme zachránili demokracii před monarchií. Jako piráti jsme se snažili aby monarchisté pochopili proč chceme demokracii. To se nám na konci tábora podařilo, pomocí elixíru pochopení. První trojdenka byla s kibitzem. Na trojdence jsme velice zapojili svou fantazii. Byli jsme tam i s Borúvkama. Kája a Zubejda přijeli pozdě, ale přivezli dort, (protože Kája měla narozeniny). Trojdenku i dort jsme si všichni užili. Na další trojdence jsme začali celoroční téma u kterého nás měla provádět kniha: Kronika rodu Spiderwicků. Za celou trojdenku jsme přečetli dva díly. Hlavní pointou trojdenky bylo zahnání zlého polykače na dvacet let do podsvětí. Zahánění polykače jsme absolvovali my osobně a aby polykač neřádil ve městě moc dlouho i za dalších třicet let, kdy už bude moct znova opustit podsvětí tak jsme jedné místní paní dali instrukce aby i ona (nebo její potomci) mohla vykonat rituál. Až když jsme předali poselství tak jsme se s kliadem mohli vrátit do svých domovů.

KECKA

Půlnocní esej

Tento tábor jsem slibovala na skauta. Na přípravách jsme se dozvěděli že musíme napsat esej na to proč sechceme stát skautem. A čas plinul za pár dnů byl čas odevzdat esej. Já Zubejda a

Kočičáci

ZASPAL JSEM NA PŘEPADENÍ. BILA SUPER KOLÍČKOVÁ. ŠLI JSME V BAHNĚ A NAŠLI JSME ČOKOLADU. BILA SUPER HOSPODA.

KRATER

BYLO TO TAK ŔŽASNÝ KDYŽ JSME SE SNAŽILI PŘEPRAT INSTRUKTORY A SE MNOU UDĚLALI DOUBLEKILL. RÁD JSEM CHODIL NA PROCHÁZKY A POTKAL JSEM ROZTOMILÍ KOTĚ A CHODILO ZA NÁMA STRAŠNĚ DLOUHO. VIDĚL JSEM HODINY KTERÝ VIPADALI JAKO PIZZA A MISLEL JSEM SI ŽE JE TO PIZZÉRIE. NA PROCHÁZCE BYLI ZAVŘENÝ ZÁVORY HODINU A VLAK NIKDE TAKŽE JSME TO OBEŠLI A ZA MINUTU JEL VLAK. BYLI JSME V MALÍ AMERICE A JEDLI JSME MARŠMELOUNY.

DOMČA

BYLI JSME 1. LÍBILI JSE MI MANEVRI. LIBILO JSE MI TABORAK ŽE SE POSILALI SLATKOSTI. ZASPAL JSEM A OŇI ZAŤIM CVÍČILI ROSVIČKU. A LÍBILO JSE MI Ž PO OBĚDE JSME HRÁLI FOTBAL. LÍBILO JSE MI HOSPODA A POLÍVALI JSME SE ČAJEM. A BYLI JSME V BAHNE. BYL PŘEPAD1. MNEŘILI JSME SI SVALI PILOU. HRÁLI JSME DRAČÁKA.

VRINGU

PARADOX

LIBILI SE MI MANEVRI BIL JSME 1. BILI SKVELI SKOUŠELI JSME DRSNAK BONUS ALE SPLNILI SME HO JE-NOM DVA DNY BYL TEŠKI HODNĚ SE MY LIBILI. HRALI JSME SKVEL HRY OHĚN BIL SKVELI AŽ NA TO ŽE MUSELI SBIRAT MALI VETVE ALE A BYLI STEJNE MĚ TO BAVILO A BYL ŠMOLUIPROGRAM BILI JSME 1. A TAKI ŽE BILY HOSPODA HODNĚ SE MI LYBILO HRA O PREŠITI LIBILO SE MI DELAT PŘIŠLO MI TO HUSTI MYNIMANEV R MELI SME JIT DO HRADU POTOM JSME MILI JIT DO LASA A PŘESPAT V TOM LESE BILI BILO HODNĚ ODNE ZIMA KOU-PANI V ŘECE BILA LEDOVA ALE NI-KDY JSEM SE NEPŘIVLK AVDICKY

Penny jsme to měli napsané ale mě a Penny se esej stratila. Už byl večer a byly přípravy a popravy. Tuto přípravu jsme měli už odevzdávat esej až na to že já a Penny jsme jí pořád neměli. Potom na přípravě nám vedoucí řekly že to tolik nevadí a že to ráno musíme odevzdat. Po večeři zjistila že mám hlídka a po mě hned Lochneska a rozhodla jsme se že poprosím Lochnesku jestli bych s ní nemohla zůstat na hlídce abych mohla napsat esej. Když jsem přišla do týpka tak mě poprosila Penny jestli bych ji nevzbudila až budu budit Lochnesku tak jsem souhlasila. Ke konci mé hlídky jsem šla vzbudit Penny i Lochnenesku. Teprve ke konci Lochnesčiný hlídky jsem dopsala konečně esej. Lochneska prosila jestli bych tam sní ještě nezůstala ale už jsem byla moc unavená. tak jsem šla spát.

asi Zpátečka

Zážitku z táborů je velmi hodně bylo těžké se rozhodnout o kterém napíšu . Ale vybrala jsem si noční hru z tábora (téma: piráti). Měli jsme jenom přejít křížovatku a zahnout doprava. Nebylo to ale tak lehký protože jsme šli po jednom a museli jsme se plazit. Nebo alspoň být jenom zkrčený. U ty křížovatky však byli nějací opilí piráti (nebo nevím kdo to byl). Takže jste museli být potichu aby vás neslyšeli a nechytili vás. Když jste odbočili tak jste pak šli chvíli po pěšince než jste na někoho nenazazili.

Zubejda

Příspěvek do knihy Keya Tento rok jsem si vážně užila! Ráda bych řekla něco o táboře. Když jsme přijeli do vesnice Dolní Ostrovec, nešli jsme rovnou do tábora, ale byly tzv. minimanévry. Naše skupinka to nějak popletla a skončili jsme zpátky v Dolním Ostrovci:) Nakonec jsme přespali poblíž hradu Zvíkov a ráno jsme šli do tábora. Ten den bylo snad naposledy slunce (teda kromě konce tábora). Stavění a dodělávání tee-pee se protáhlo na déle než bychom čekali. Na tomto táboře se nikdo neobešel bez štípaných od vos a komárů. Ale i přes ostravý hmyz jsme na táboře s tématem Piráti opravdu užili spoustu zábavy a mě překvapilo že Vařící etapka byla téměř na začátku tábora. Poté byl čas na Skautské přípravy a popravy. Chtěla jsem na konci tábora skládat Skautský slib a psala jsem esej na téma proč chci být Skautelem. Jedomž den před termínem odevzdání jsem ji ztratila a musela jsem ho psát na hlídce! Ne na mojí, ale na Lochnessčinu. Potom byly manévry. Byly vážně super včetně toho, že jsme nemuseli nikam hnát. Po návštěváku se na oblohu opět dostalo slunce a bylo teplo. Ale vyskytl se další problém. Jaksi nám nevsakovala vsakovačka, tak jsme ji s Jejdama vylévaly a našli jsme mrtvou myš! Udělaly jsme jí patřičný pohřeb a ozdobili jí hrob. Následující pokladovka se mi moc líbila. Potom přišel čas na 3. táborák a slibování, stala jsem se Skautkou a všichni jsme spali u tábora. Moc jsem si to užila a děkuji všem vedoucím za skvělý tábor.

Penny

Ještěrky

Tábor jsme si jako Ještěrky moc užily. Snad poprvé v historii jsme se tam sešly všechny. Vychutnávaly jsme si chvilky v přírodě. Konečně se nám zase podařilo uniknout pryč od toho pražského stereotypu a městského života. Moc ráda budu vzpomínat např. na klidné manévry s mojí etapkovou skupinou. Z Ještěrek jsem byla s Olivou a E.T. a moc jsme si užily společný čas. Jediné, co by celkovému dojmu z tábora snad ještě přidal, by byl blízký potok. Mohu potvrdit z vlastní zkušenosti, že tekoucí voda z pumpy se nedá s proudem chladivého potaka či říčky vůbec srovnávat. Avšak i přes tento malicherný nedostatek jsou mé pocity ohledně prázdnin strávených na táboře kladné.

Viki

ník a všechny potřebné věci k pohodě u vody a buď jsme pochodovali na vlak, abychom se přiblížili k daleké řece, nebo jsme šli k ne tak dalekému rybníku. Po doražení na místo činu jsme jedli, pilí, koupali se, radovali se, hráli hry, masírovali se a dělaly všechny ty nádherné činnosti, které se dělají, když je léto a dobrá nálada. Za tábor jsme tyto rajské chvíle mohly zažít dvakrát. A na konec mám takové malé ponaučení: Děti, když jedete ven v létě relaxovat k rybníku či řece, vždy se mažte opalovavím krémem! Slunce je zprvu příjemné a dobrý služebník, ale také dokáže být zlý pán. Ano, nikdy si nepřejte vědět, jaké to je mít spálenou, loupat jící se hroší kůži. :) **Jogurt**

To bylo zase jednou na táboře. Přesněji řečeno na začátku tábora. A nebo taky na konci stavebky. To záleží na úhlu pohledu. Ale to už je jedno. Prostě přijížděli mladší členové a starší jim šli naproti na vlakovou stanici. A tak se na vlakové stanici všichni sešli i s batohy obsahujícími spacáky a věci na bivak a ještě spolu s divně oblečeným Wexlá-

kem a Kibitzem. Ti nám oznámili, že jsme poutníci, a proto si musíme vzít z batohů jen to nejnutnější a uvázat si to na kus prádelky, který každý dostal. Dále jsme byli rozděleni na dvě skupiny a dostali jsme slovní popis cesty. A u toho začal celý problém, protože Kibitzovo písmo se luští opravdu špatně. No, ale vyluštili jsme z něj, že máme jít na náves, zahnout po mostě a potom proti proudu řeky a kolem krav po loukách do lesa. Všechno šlo hladce až na malé zdržení, když mladší kluci plašili krávy. Jenže potom nám začal popis cesty neodpovídат naši reálné cestě. Sli jsme po vykácené mýtině a po silničce mezi poli. Řeku jsme úplně ztratili. Až jsme dorazili opět do Ostrovce, tedy vesnice, ze které jsme vyráželi. Byli jsme unavení a doufali jsme, že už je třeba tak pozdě, že nás Kibitz už nikam nepošle, ale řekne, že se můžeme vrátit do tábora. To se však nestalo a Kibitz nás poslal zpět na vlako-

vou stanici, abychom začali znova. Tentokrát mi ale řekl barvy cest, po kterých máme jít. Napodruhé se cesta odehrávala bez zbytečných přestávek (kluci byli dokonce tak unavení, že i krávy přešli bez povšimnutí). No a dál už si to bohužel moc nepamatují. Myslím, že jsme došli někam, kde jsme se setkali s druhou skupinkou a společně jsme pak šli na nějaký hrad (taky jsme se ještě stihli ztratit), kde byl Wexlák a Kibitz a večeře. Potom myslím Kibitze někdo unesl a všichni jsme šli s Wexlákem spát někam do lesa. A druhý den jsme asi šli zase zpátky do tábora. Jo, myslím, že takhle nějak to bylo, ale omluvte prosím případné nepřesnosti. Závěrem bych jen chtěla varovat všechny skupinky, které budou mít někdy v budoucnu co do činění s Kibitzovým rukopisem, že se při luštění pěkně zapotí :-D.

Huhma

Axolotli

Na samotce byla nuda. Bylo tam tolik komárů a vos jako Somálců v budec když tam hodíš piškot. Na DVD jsme udělali fakt hodně pudinku a nikdo ho nechtěl stejně jako na manévrech, kde jsme udělali fakt hodně pudinku ve kterém byly úplně nechutný sušený, ale znova rehydrovaný banány. Vyhráli jsme bodování a jako odměnu jsme dostali utopence... P.S. Linux je lepší než Windows

Einstein

Tři orlí pera- samotka:

Rád vzpomínám na tábor. Na tomto táboře jsem se jeden den nejvíc nudil a to bylo poslední zkouška tří orlích per, byla to zkouška samotky. Byla to hrozná nuda, spal jsem asi do desíti hodin přes noc mi kus chleba sežrala myš kterou jsem pak večer viděl. Tři orlí pera jsem udělal.

Bobeš

Rád vzpomínám na tábor. Na tomto táboře bylo nejjajímatější, když jsme měli družinkáč. Bylo to zajímavé, protože Einstein a H-hruška drželi hladovku a já jsem mlčel. Tak jsme čekali až do půlnoci a pak jsme začali smažit řízky. Jídlo jsme jedli na mé a Einsteinově hlídce. Bylo to moc dobré. Jsem moc rád, že nám učové dovolili na družinkáč řízky.

Picasso

Rád vzpomínám na tábor. Jedna z věcí na kterou rád vzpomínám je genderový program. Program měl na starosti Hafík a Kibitz. Ty nám připravili workout a jiné mužské záležitosti. Ze začátku jsme "posilovali". Poté jsme šli sbírat proteiny. Jako proteiny jsme vzali kobyly. Následně jsme je usmažili. Podávali se buď na sladko nebo na slano. Na konec se pořádali řeckořímské zápasy.

Hahuška

Mezi dítětem a vedoucím

Lemuří tábor

Letos jsme my, Lemuří, v čase posledního týdne tábora podnikali své lemurské pobývání. Tábořiště bylo situováno na polootevřené louce nedaleko Mirotic u Čimelic na malebném meandrujícím potoku Lomnice. Bylo to výjimečné místo. Otevřenou polovinou louky se na nás smálo velké široké údolí s alejí mohutných topolů. Netrpěli jsme zde nedostatkem vody, netrpěli jsme... netrpěli jsme nicím. Snad jen vedro bylo sem tam odzbrojující. Vždy nám ale byl po ruce stín, tam nám bylo dobré. Krom toho skoro každý den byl plný aktivit mimotábořišních. Jednou jsme šli na výlet, jindy byl náš cíl blízký rybník, pak byla neděle a my šli do kostela.

Minulý rok Lemuří skládali roverský slib, a tím vědomě vstupovali do roverského a z dětského času vycházeli. Roverské heslo „Sloužím!“ by se mělo nést každou roverskou akcí, a tak i my byli sloužit. Byli jsme v domově seniorů s paměťovými chorobami, otloukávali vlhkou zed' na tamější faře, vyměňovali brzdové destičky u feldy.

Náš tábor byl ohromně naplněn pohodou a k té přispívalo hned několik věcí.

Jídlo. Hodně epesňovelkolepých jídel denně nám moc vyhovovalo. Ani čas strávený nad jejich uvařením nám nebral ani trochu chutě. Ba naopak. Měli jsme ovocné knedlíky (ty trvaly obzvlášť dlouho), rýži s moc dobrým masem, kokosem, jablky, zelím... fotky vám poví vše co potřebujete vědět.

Dalším aspektem byly každovečerní pohodičky u ohně, v sauně (tu jsme měli dvakrát a byla moooc dobrá :-)), s kytarou i bez ní. Přes den nám mohli být útočištěm i hamaky, ze kterých jsme si vyrobili pětipatrovou palandu. Básně a legendy se budou na toto psát po dlouhé dekády.

Wexlák

OBROK '19 aneb LEMŠERÍ VÝLET NA KONOPIŠTĚ

Už na samotný počátek byl napínavý - masivní přihlašování je vždycky otázkou rychlosti, takže jsme všichni, kdo chtěli jet na ObRok, seděli u svých počítačů/mobilů, netrpělivě odpočítávali poslední minuty a celí nervózní čekali, až se v osm večer spustí přihlašování. Samozřejmě, servery padaly a ne všichni se dostaly hned na poprvé. Naštěstí ale ještě poté byla druhá vlna přihlašování, takže jsme nakonec (přes menší komplikace v podobě nemocí, doplňování členů apod.) na akci jeli ve složení Tarzan - jako vedoucí naší skupiny, Koala, Šárka, Wexlák,

Jeden pro mě z mála nepříjemných okamžiků, jež se na ObRoku staly, se při-hodil při velké obrokové hře - kolínko šlo do háje, což jemně zkomplikovalo náš odjezd. Díky mně jsme totiž kráceli celkem pomalu a připočítáme-li ještě zapomenutý kotlík a České dráhy, výsledkem byla další společná a krásně strávená chvíle - čekání na vlak. Naštěstí jsme se ale všichni dostali domů relativně včas.

Závěrem bych celou akci zhodnotila pozitivně. Sice jsem si tam nenašla moc nových kamarádů, ale za to jsem si to užila s těmi starými! A věřím, že ostatní Lemšery taky!

Štípadlo

Nezapomenutelná návštěva

V rámci Lemuřího tábora jsme se krom příjemného pobývání v lůnu přírody, debužírování na našich gastronomických výtvorech a podnikání všelijakých sko-pičin snažili páchat i nějaké to dobro. Ostatně roverské heslo „sloužím“ nás k tomu přímo vybízelo. Proto když jsme zjistili, že v dochozí vzdálenosti od našeho tábořiště se nachází Domov Rakovice, místo pro široké spektrum lidí stížených některou z forem demence, neváhali jsme ani na moment a jali se navazovat s tímto ústavem kontakt. To se ukázalo být nečekaně komplikovanou procedurou. Na základě telefonického hovoru se slečnou sekretářkou se mi podařilo dohodnout schůzku s paní ředitelkou, což byla žena jako vystřížená z dámského časopisu a se svými vysokými podpatky, dlouhými nehty a parfémy zvučných značek

tvořila až úsměvný protiklad k mému nemytému já. To, co se mi prve jevilo jako prostý úkol – tedy vysvětlit, že jsme skauti, co chtějí přijít a povídat si se seniory, zahrát jim písničky a prostě tak nějak pobýt – se ukázalo být úkolem nečekaně náročným. Paní ředitelka nechápala, proč bychom to chtěli dělat, jaké jsme si pro ně připravili představení a kolik za to chceme peněz. Nicméně po vyjasnění, že to děláme pro radost, že s tím už nějaké zkušenosti máme, že nemáme představení, akorát ukulele, a že za to vážně nic nechceme, šokovaná paní ředitelka nabídka přijala pod jedinou podmínkou, a to že nám budou moci uvařit oběd. Proti tomu jsme nic neměli, pročež jsme se dohodli a o dva dny později do Rakovic osátkování dorazili.

Kromě vydatného oběda na nás čekaly dvě skupiny klientů, kterým jsme s velikým úspěchem hráli hitovky typu Hlídač krav, Lachtani nebo Nosorožec. Po dvou „koncertech“ jsme se rozdělili do menších skupinek a jali se věnovat klientům individuálně. Některí z nás si jenom povídali, jiní hráli stolní hry nebo dělali ruční práce, a část z nás jela provézt výpravu vozíčkářů po vesnici. Asi nemá smysl zabíhat do přílišných podrobností, nicméně z celé návštěvy jsme odcházel s neuvěřitelně pozitivním dojmem, protože klienti i personál byli extrémně přátelští a všechno se neslo v úžasně příjemném duchu. Holt jenom někde vzadu v mozku člověku hlodal pocit smutku, protože životní příběhy klientů byly často tragické, a zejména u (překvapivě velké) skupiny s alkoholovou demencí i docela výstražné.

No nakonec jsme v Rakovicích strávili celé odpoledne. Paní ředitelka nám přes protesty vtiskla do rukou bednu čokolády a peníze na zmrzlinu a hlavně vysvětlila, proč byli všichni z naší návštěvy tak zaskočení (a proč se naše úvodní domluva nesla v duchu nepochopení) – prý se jim ještě nikdy nestalo, že by za nimi do Domova přišel jen tak někdo na návštěvu...

FÍK

Kibitz, Šerif, Natěrač, já a pak ještě další tři skauti z Tábora - Ponožka a jeho dvě ženy :).

ObRok jako takový se konal na Konopišti nedaleko Benešova u Prahy. Už při příchodu jsme poznali, že tu jsou opravdu lidé z různých krajů - zpívající Ostravaci se nedali přeslechnout. Bohužel, počasí nám ze začátku příliš nepřálo. Pršelo, pršelo a pršelo, což nakonec mělo dopad i na celý ObRok, kdy jsme ze subkempů museli poměrně dlouhou cestou obcházet obrovský areál, abychom se vůbec dostali k pódiu a dalším stánkům, neboť původní cesta byla velmi rozbahněná. Takže jsme často na různé ceremonie, programy a koncerty chodili později, než bychom si přáli.

Programů tam bylo požehnané - různé workshopy, služby, velká hra, koncerty, netradiční sporty, přednášky... člověk se tam opravdu nenudil. Ovšem vzhledem k té obrovské mase lidí bylo kolikrát těžké se někam dostat. Mě osobně nejvíce bavilo sobotní odpoledne, kdy jsme šli službit jako pomocníci při dětském dopravním dni pro benešovské. Byla jsem tam s moc fajn lidmi a potkala jsem spoustu jak roztomilých, tak vtipných dětí. Celkově zajímavá zkušenosť. A samozřejmě jsem si užila koncerty (kapela Skaunk a frontman kapely Mech budí navždy uchováni v mé srdíčku)! Také mě pobavilo hromadné koukání na hokej v kantýně. Protože i když byl člověk na druhém konci areálu, poznal, že Češi dali puk.

Co se týče jídla, tak to se mnou bylo docela problematické. Kvůli různým problémům mi bylo od doktorky nakázáno nepožívat lepek a laktózu, takže původně velmi solidní výběr potravin se drasticky snížil na luštěniny, ovoce, zeleninu, rýži a maso. Takže si to se mnou vařící Příšery jistě užily :). Tak či tak jsme ale vykouzlily moc dobré menu.

Oddíl a tábor očima udů

Jak se vaří na táboře

Opuchlé oči od kouře, pořezané prsty, ranní vstávání a neustálé počítání, odhadování nebo používání metody pokus – omyl. Ano, zasvěcení už tuší, tohle bude článek o táborové kuchyni.

Co vám budu povídат, vaření může být zábava, ale po třech týdnech živení spousty malých hladových krků (a pář uďovských) už máte na zbytek roku kuchtění dost. Pro vás, kteří stále netuší, co takové šéfování táborové kuchyni obnáší, mám shrnutí těch nejzajímavějších zážitků.

Mezi těmi nejlepšími určitě nesmí chybět smažení řízků na závěrečnou popokladovkovou hostinu. Až si jednou řeknete, že udělat dětem radost touhle dobrotou je super nápad, tak vás musím varovat, není. Už jenom odhadnout počet řízků a nakoupit je byla celkem výzva a co teprve samotné krájení, obalování a smažení. Stojíte u hrnce, praží do vás současně sluníčko a oheň z kamen, pot z vás jen leje, jste popálení od prskajícího oleje a po první várce už musíte předat štafetu někomu jinému. Po pěti hodinách máte konečně hotovo všech 170 řízků a říkáte si, jestli to vůbec stálo za to. Třešničkou na dortu pak bylo zjištění, že by nám jich stačila tak polovina. Ale což, na uđovině přišly také vhod a hlavně že děti měly radost, ne?

Za zmínku stojí i připravování anglické snídaně. To jsme měly s Pískletem další skvělý nápad, jak náš jídelníček trochu ozvláštnit, a kdyby si Pískele neupustila sekeru na hlavu a nebyla na pár dní lehce indisponovaná, určitě by to byla velmi kvalitní ranní páry. Takto sice taky byla páry, ale pro příště asi zůstaneme u klasického porridge. Ono po ránu se snažit vymyslet, jak osmažit na našich kamenech slaninu nebo opěct tousty není úplně jednoduché a zapojit do toho skupinky službících Urzonů už je vyloženě stresující.

Nejvtipnější okamžik zcela jistě nastal ve chvíli, kdy jsme napsaly do seznamu nákupu, netušíc nic zlého, celer do polívky. Ani ve snu by nás nenapadlo takovou položku nějak víc zkonzervizovat, popsat, připojit obrázek nebo jinak upřesnit. Namísto klasické celarové bulvy se nám však z nákupu vrátily pouze celarové listy a poprvadě trvalo velmi dlouho, než jsme pochopily, co že to má být. Po dlouhém a lehce hysterickém smíchu jsme „celer“ odložily do sklípku s tím, že se snad pro něj najde nějaké využití (nenašlo).

ze všech možných zbytků, kombinace nudlí, tortill, Terčina salátu(polníček?) a konzerv je lahodná.

Vstáváme brzy, abychom začali co nejdříve, čeká nás totiž převoz asi 150 kousků do 100 kilometrů vzdálené Vráže. Dle map bude cesta trvat 1,5 hodiny a nejsme si jisti, kolik tyčí zvládneme převézt v jedné várce. Každopádně, doufáme, že se nám podaří vše odvézt během dne, abychom byli večer doma (bláhové?).

Tyčí je mnoho, počítání náročné, 1.várka nám zabrala asi hodinu a čouhá metr a půl přes vozejk (většina tyčí má okolo 9m a více), snad tomu aspoň trochu pomůže červený praporek. Jedou obě vozidla – já s Koalou a Hafíkem se stavíme koupit oběd a potenciální večeři, a Bob s Terkou míří rovnou na tábořiště. Sraz máme ve Vráži u kapličky, s obědem i lahodnými zbytky od večeře čekáme na tyče. Voláme s tranzitem a zjišťujeme, že to vzali přes vesnici, ze které nevede most na druhý břeh Vltavy a teď musí vycouvat zpět na hlavní silnici. Nakonec doráží s mírným zpožděním, vykládáme tyče, necháváme doprovodné vozidlo ve Vráži a jedeme si pro další várku. Cestu si krátíme přednáškami z historie, recitací klasické arabské poezie, vyprávěním příběhů z dávných dob uđovství a debatováním o tématech, které si už nepamatují, ale pamatuji si, že se o nich velmi živě debatovalo... Jo, a je pekelné vedro.

Druhá várka nám jde od ruky a vypadá to, že bude náš tyčový park naložen, ale nakonec ještě asi 30 tyčí zbude. Pár tyčí pro jistotu seřízneme, naobědváme se a hurá směr Vráž. Témata pomalu dochází, spánek přichází. Bob naštěstí nespí a řídí. Poslední várku už nějak dotlačíme na vozík, vyfotíme se a odvezeme se. Jsme všichni mrtví a nechápeme, že Bob ještě zvládá řídit. Nu, je to Bob. Končíme v půl osmé po 12 hodinách převážení, nakládání a vykládání. Jdeme se ještě projít po Anpetu tábořišti, kde je všude vysoká tráva, takže se následně vracíme rádně oklišťování. Nakonec nás čeká cesta do Prahy, během které posloucháme klasickou hudbu.

Během převozu bylo celkem spáleno 90,3 litrů nafty a ujeto 832 km = průměrná spotřeba 10,85l/100km. Statistika namožených svalů a rozsezených zadků není k dispozici.

Humr

Nejlepší uđovský zážitek na táboře

Bohužel tento text vzniká přesně 131 dní po konci tábora, což znamená, že zážitky již v paměti nejsou tak živé. Nicméně, sepíšu alespoň sled výrazných událostí, které mě na táboře ovlivnily, a které přece jen ještě v paměti zůstávají.

Nakládáme materiál pro oba tábory náhodně do tranzitů, celý tábor si vozíme věci z jednoho tábořiště do druhého, Příšery si postupně kopají bazény v lese místo later (je tam fakt hodně vody), Urzoni jsou na stavebce, stavíme týpko na 4x, Špuntí šmóuloprogram má úspěch, koupeme se o půlnoci v rybníce, král pirátů byl oběšen, Pískleti spadla sekera na hlavu, oholil jsem si vousy a nechal si jen velmi slušivý knír, dostali jsme kurděje a celý den se jí jen zelenina, Urzoni propíchli týpko chlopňovkou, Kámen kamení, během manévrů jachtíme v bezvětrí na Orlíku, pozorujeme hvězdy, Jula přepadá tábor, Míček naučila papouška Kukumbrie novým hláškám, přeučujeme papouška na jiné hlášky, není sauna, Karkulka si zabodla dřevo do nohy, jedeme se kupat do Vltavy, holky smaží šílené množství řízků, poslední 2 dny tábora jíme jen řízky, šílené balení/vybalování a návrat z tábora, v Praze je maraton.

Humr

Táborová kuchyně skýtá mnoho možností zažít věci, které si budete pamatovat po zbytek života. Jak jsme jedli celý den jenom zeleninu, jak nám myši sypaly svačinu nebo rozsekávání melounu mačetou jako nindža (přitom se mimo chodem skvěle vybíjí jakákoli frustrace). Klidně bych zvládla popsat střípky z kuchyně celou Knihu Keya, ale nechme tu prostor i pro další. Důležité je, že se zatím nikdo nepřotrávil a všichni naše gastronomické výtvory ve zdraví přežili.

Kometa

Převoz tyčí aneb reklama na Boba

Zajištění tábora je po všech stránkách zajímavá a občas dost náročná záležitost, která se skládá z mnoha dílčích úkolů. Patří mezi ně hledání tábořiště, obvolávání a navštěvování vlastníků, plánování programů a mnoho dalších nutností. Jak už z názvu vyplývá, rád bych vám představil letošní úspěšný převoz.

Vše začíná na Kačerově, kde se scházíme v pátek v podvečer. Vyrážíme ve složení já (Humr a auto), Hafík, Koala a Terka. Dohoda s Bobem zní, že se potkáme s jeho tranzitem na kopci nad tábořištěm Hanytu u Syrova. Vzhledem k očekávané situaci na dálnici (zprávami zrovna běžely hrůzné zkazky o ucpané D1) se rozhodujeme pro cestu přes Benešov a Vlašim. Cesta z Prahy, která by normálně měla trvat okolo 1 hodiny po dálnici se tak měla o půlhodinky prodloužit. Nápad jet přes Benešov má bohužel víc lidí, takže nakonec dorážíme na místo s 1,5 hodinovým zpožděním. Bob se prozírávě rozhodl ignorovat fake news a přijíždí i s vozejkem po dálnici, takže si stihá užít překný západ slunce a začít s taháním týpíovek. Tyče zbyly na tábořišti po zimních týpkařích – šlo jen o jedno týpí – zbytek je uložen na pile u Jiřiček. Za večer stihneme jakž takž vytahat tyče nahoru k autu – kopec bychom nevyjeli – a utáborit se na louce u Jiřiček. Večer se vyrábí večeře

Hra po Praze 2019 z pohledu organizátorů

Letošní Hra po Praze byla ta nejsofistikovanější, nejpřipravovanější a z realizační stránky i nejtěžší hra z těch tří, co jsem zatím dělala. První porada proběhla 14.10. a od té doby jsme měli další čtyři porady a jednu přespávačku. Celkově se na vymýšlení a organizaci podílelo devět učňů a mnoho dalších bylo na místě. Celý měsíc a půl jsme intenzivně vymýšleli zápletku, sháněli materiály, verbovali externisty... zkrátka přípravám jsme věnovali mnoho času.

Co se týče samotné realizace HpP, možná jsme si dali příliš málo času pro realizaci na místě (proto některí patroni přišli pozdě na sraz skupinek), takže byl začátek poměrně zmatený a hektický. Já osobně jsem se nervovala úplně maximálně, hih. Celou dobu jsme byli v lehkém časovém skluzu, ale nakonec jsme jej dohnali, takže zakončující bitva vyšla přesně, za což jsem byla já osobně velmi ráda.

Ale i tak - přes veškerý stres a strach z neúspěchu nebo úplného sesypání hry - se Hra dle mého názoru vydařila a věřím, že si ji děti i spousta učňů užilo. Což považuju za nejlepší výsledek, jaký mohl nastat.

Štípadlo

Prosinec:

Ještě před novým rokem se hodí mít nalezené vhodné tábořiště a již komunikovat s majitelem. I když někdy to třeba nevyjde...

Leden, Únor:

Pokud už tábořiště máme nalezené a majitel souhlasí, je všechno v pořádku a není potřeba se příliš stresovat.

Pokud ale tábořiště ještě není, je problém. V takovém případě je potřeba zopakovat všechny předchozí kroky, ale rychleji a efektivněji.

Březen, Duben:

Tábor se postupně blíží a vše nabírá konkrétnější rozměry. V průběhu jara se pro jistotu ještě jednou vypraví vybraný učňotům zkонтrolovat budoucí tábořiště.

Květen:
Konkrétní rozměry jsou ještě konkrétnější a začíná administrativa. Je potřeba řešit například smlouvy související s loukou a odběrem vody z nejbližší vesnice.

Červen:

Jde se k praxi a předtáborovému mazlení se se dřevem. Všechny týpiovky zůstávají obvykle na pile v blízkosti bývalého tábořiště. A teď je potřeba je dovézt na to nové. Obvykle to zabere jeden celý den, takže je převoz tyčí spíše dvoudenní akcička.

Červenec:

Jedeme si postavit svůj tábor, jej! A tady už přichází vysněná odměna pro tým, který pracoval přes rok: když se na louku postaví několik týpek, hned vypadá úplně jinak.

Někdy se vydaří, a můžeme být na jedné louce dvakrát. To pak odpadá hledání, ale i tak je potřeba někdo, kdo se přes rok o tábořiště zajímá. Například letošní tábořiště u Ostrovce nám pěkně zavařilo s potokem a pak i rybníkem. Takže pro příští rok jsme kritičtější na ostatní louky a velikost jejich potoků.

Koala

Eskymáci na táboře

Musím říct, že letos bylo přebývání s eskymáky v teepku zejména v noci o dost méně děsivý než loni. Kluci se nás před táborem ptali, jestli zas budem po udovinách zvedat všechny eskymáky popadaný na zemi zpátky na postele. Kupodivu to letos nebylo skoro potřeba, stávalo se to opravdu výjimečně. Ani se mi nestalo, že by mě například v noci zvedala Undži z postele za ruku se slovy: „Pojď Debat, já Ti pomůžu“, jako loni. Ale že by byla v noci úplná nuda, to se řít nedá. Například jednou jsem přišla po udovině do teepka, kde zrovna byl Mozart a prosil mě, jestli bych mu nepomohla vzbudit Undži, protože mu to vůbec nejde. Místo Undži se ale vzbudila dřív Špageta, který jsme hned řekli, že má spát dál, že už hlídku měla a mezitím, co jsme se snažili probrat Undži, podplula Špageta pod plachtou a zmizela. Šla jsem se podívat ven a myslela jsem, že bude hned za naším teepkem, ale chvíliku mi trvalo, než jsem ji v té tmě našla, protože už byla od néj dost daleko. Moc nechápu, jak se tam dostala tak rychle, vzhledem k tomu, že byla celou dobu ve spacáku. Každopádně jsem k ní šla a když jsem se ji snažila přimět k tomu, aby se vrátila do teepka, nakrácela si to k teepku Borúwčimu. Tak jsem ji nakonec vzala a Špagetku ve spacáku jsem donesla zpátky do postele. Mozart se mi smál a Špagetka o tom ráno vůbec nevěděla a smála se tomu taky velice. Takže s Eskymáky je o zábavu postaráno i v noci.

Debat

Omán - země sultána, nafty za 10 korun a pánských pyžam

V rámci svého studia na Fildě jsem se vydal na kurz arabštiny do Ománu. Fakulta mi tak umožnila strávit 2 měsíce na Univerzitě Sultána Qábúse pro výuku arabštiny v Manahu – malé vesnici na pomezí Zelených hor a pouště. Studium na Univerzitě zní honosně, ale v Manahu je fakulta specializovaná pouze na výuku arabštiny pro studenty, jejichž rodným jazykem není arabština a tím pádem to je spíše komorní záležitost. Dohromady se nás sešlo 25 nadšenců různých věků a velikostí z celého světa – od Indonésie až po Velkou Británnii.

Nevím, co se vám vybaví, když se řekne Omán. Já každopádně před odletem myslel na vedro, velbloudy a mrakodrapy. Na konci října bylo v Praze okolo 0, Maskat (hlavní město) mě přivítal ve 2 v noci svéžími 30 stupni. Velbloudy tu vídám celkem pravidelně – kus od koleje je velbloudí farma (plot s beduíinem a velbloudy) – a mrakodrapy tu nejsou, protože je SQ(sultán Qábús) zakázal – rušíly by urbanistický ráz města!

Jinak ale tato zem, původně zvaná Magan, působí úplně jinak, než jiné arabské státy.

Nejvíc chladný zázitek z tábora

Rád vzpomínám na tábor. Jako jeden z nejvíce zaznamenaní hodných momentů letošního tábora byla příhoda z jednoho hezkého večerního koupání. Já, Einstein a H-Hruška jsme se zdrželi o něco déle. Cachtali jsme se a plnili si 20 vteřin na drsňáka. Nějakým řízením osudu se stalo, že jsme si začali počítat minutu poноření po krk ve vodě. Pojato to bylo v duchu jazykově vzdělávacím. Po minutě počítání v němčině jsme se, aniž bychom se vynořili, jali počítat v jazyce českém. Po minutě naší materštiny jsme přesedlali na angličtinu, po ní následovala francouzština se svým tak typickým způsobem zmateného počítání (tu zajišťoval Einstein). Dalších jazyků jsme neuměli. Naštěstí jsme měli po ruce pomocníky. Rebelka a posléze Tatranka nám další minutu počítali španělsky. Humra se nám sice zprvu podařilo ukecat k arabštině, ale po chvíli ho to nejspíš přestalo bavit, takže odešel. Arabskou minutu jsme dopočítali tuším opět v němčině. Pak jsme se vynořili. Strášně to pálico. Všude. Vážně. Měl jsem dojem zápalu plic, Einstein zase, že "trochu" zemřel, dle H-Hrušky to bylo prostě strašné. Nejdřív jsem se bál, že z toho nastydneme, protože jsem kašlal a sýpal, ale nakonec nám z 6 minut studeného pokoupáníčka zbyla jen hezká vzpomínka.

Hafík

Tábor - co a jak, ale z jiné stránky ;)

Možná že někteří tuší, někteří netuší a někteří třeba i ví. Naše Keyácké souoddílí čas od času mění tábořiště, přesněji řečeno přibližně jednou za dva roky. Nemáme totiž žádné trvalé tábořiště. A vlastně ho ani nechceme. Přece jenom, střídání tábořišť má takové svoje kouzlo... Ale taky to s sebou nese mnoho práce s nařezáním vhodného místa k táboření (tak, aby tam například už nebyl nějaký jiný tábor).

Pojďme se na ten tábor podívat s širšího pohledu: takhle nějak se tábor chová v průběhu roku:

Září:

Prázdniny jsou pryč a je čas všechno začít postupně řešit. Tady se vybírá úderný tým několika uđů, kteří budou mít místo k táboření pod palcem.

Říjen:

Zvolený tým se schází a začíná první fáze hledání vhodné louky. To znamená prohlížení map a satelitních snímků, hodnocení různých kritérií a následný výběr těch nejlepších luk.

Následně se svolává výjezd a pár uđů se jede na louku podívat, například zhodnotit stav potoka a lesa.

Listopad:

Výjezdy ještě pokračují. Obvykle bývají přibližně dva až čtyři v průběhu jednoho hledání tábořiště. Když se podaří najít vhodnou louku, svolává se další pořada, která má za cíl zjistit kdo louku vlastní a jestli nám tam v létě dovolí tábořit.

Za prvé, všude jsou fotky SQ v různých půzách (sultán Qábús sedící, klečící, mávající, vzdávající se, usmívající se, važný, s holí a s mečem) a vše se tady jmenuje po SQ - nemocnice, univerzity, školky, mešity, knihovny, lékárny, městské čtvrti - dokonce i na všech bankovkách je jen sultán. Oproti šíleným diktátorům a generálům jinde mají Ománci svého sultána rádi a neustále se usmívají... Také se k tomu váží příjemně časté oslavy narozenin Sultána, státních svátků, narozenin proroka, arabštiny a dalších příležitostních možností k tomu udělat si volno.

Za druhé, díky masivní výstavbě dálnic to tu vypadá jako v USA, akorát místo lánů kukuřice je kamenitá poušť a hory. Jako v USA to tu i funguje – bez auta a klimatizace se daleko nedostanete. Ve škole svádíme neustálý boj s učiteli o mukajif (větrák), protože místní jsou nadšení z toho, když můžou vychladit místnost pod 20 stupňů. V kombinaci s venkovní teplotou to představuje smrtelné kombo.

Takový běžný Ománeč (muž) nosí většinu svého života volné jednodílné pyžamo – říká se mu disdáša – a je to oblek velmi pohodlný, a však nedá se v něm běhat, sedět nebo klečet – aniž by nebylo třeba ho vykasat. V práci se nosí masar nebo hamdáníja = šátek zavázáný do turbanu. Po práci už jen kumma – kastrolovitá čapka. Mladé Ománky jsou ovlivněné módou ze Zálivu a Saudské Arábie, takže ven vyráží zásadně celé v černém – hidžáb i abája - doma si ale nosí co

Hory 2019 - Mařenice

Hory byly už dávno, předávno. Tak dávno, že ty další jsou až nebezpečně blízko. Ale to nevadí, protože hory, to je především pohoda! Takže zatímco oko se kochá fotkami z hor minulých, dušička může poposkočit a zaplesat, že ty nadcházející jsou už skoro za dveřmi!

Projekt: Středisko Keya 2021

Pro někoho to možná bude úplnou novinkou, pro jiného potvrzením spekulací, a někdo to třeba už dávno věděl, každopádně přišel čas na to vydat tuto informaci oficiálně do světa – na přelomu roku 2020 a 2021 se oddíly Anpetu a Hanyetu oddělí od Blaníku a dají vzniknout samostatnému středisku Keya.

Je to informace, která může znít poměrně převratně, nicméně faktem je, že pro většinu zúčastněných o nějaký velký převrat nejde. Členové oddílů ani jejich rodiče pravděpodobně nepoznají rozdíl, alespoň půjde-li vše tak, jak doufáme. Největší změna to tak bude pro samotné vedoucí v oddílech, pro které se změní ledasco, ovšem snad jenom k lepšímu.

Jak jsme k rozhodnutí o této na první pohled možná kosmetické změně došli? Naším primárním důvodem je skutečnost, že Blaník se svými stovkami členů se nám čím dál více stával finančním a technickým správcem a přestával být skautskou rodinnou. Ono udržovat vztahy s patnácti dalšími oddíly rozesetými po celé Praze zkrátka a dobře není v lidských silách. Po loňském rozdelení Keyi na dva oddíly se pro nás navíc stalo mnohem důležitějším udržet úzké vazby hlavně mezi sebou. A když se k tomu přidá skutečnost, že máme vlastní klubovnu a objevila se skupina zkušených vedoucích, kteří jsou ochotní se budoucímu středisku Keya věnovat, nic nebrání tomu, abychom se do zakládání pustili.

Jak to bude celé probíhat? V uplynulém roce probíhaly diskuse o tom, jakým způsobem bychom chtěli, aby naše středisko fungovalo. Tyto diskuse se stanou základním kamenem práce vznikajícího střediskového vedení. Zároveň jsme se domluvili s vedením Blaníku na jízdním rádu „Kexitu“ – během jara zkompletujeme tým vedení střediska, od příštího skautského roku (to je od podzimu 2020) začneme fungovat nezávisle na Blaníku, a s novým rokem kalendářním dojde i k oddělení právnímu a finančnímu.

chtějí. Jakmile jsou již dostatečně staré (bohužel jsem zatím nejistil přesný věk zlomu – je to něco mezi 30 a smrtí), nosí tradiční, ultranzdobené a barevné obléčení. Vypadají pak jako noční můra všech epileptiků.

Když se Ománci potkají, následuje zhruba 1minutový rituál, během kterého si podají ruce, začnou třást, dotknou se nosem, navzájem se optají, co je nového a navzájem si odpoví, že vůbec nic. Až po rituálu se přejde na věc a můžou si říct, co že je tedy nového.

Co se týče jídla, místní typická strava se skládá především z rýže, kuřete, datlí, rýže, humusu, datlí, zeleniny s kečupem, rýže, nánů(chlebových placek) a datlí a rýže. Pije se zásadně „šáj karak“, neboli přeslazená silná masala a káva s kardamomem a hřebíčkem.

Jako všude jinde na Blízkém Východě, i zde si lidé váží nadmíru vody. Ománci jsou náležitě hrdí na svůj 3000 let starý systém „Afládž“ neboli zavlažovací kanály, které jsou zapsány na seznamu UNESCO (nyní vybetonované strouhy). To bohužel ale znamená, že hlavní atrakce veškerých výletů jsou vyschlá vádí, studny a kanály. Historie pevnosti netřeba, hlavně když je afládž...

Univerzita organizuje nejen vyučování, ale i program kulturní – krom návštěvy mnoha pevností (pokud někdy zamíříte do Ománu, stačí vidět jen jednu – např. pevnost Nizwa) jsme zatím například fandili při závodech velbloudů (kvůli vedru se závodí ráno v půl šesté nebo pozdě večer), smlouvali na trzích o věci vyrobené v Číně, oblékali se do tradičního oblečení nebo plavalí ve vádí.

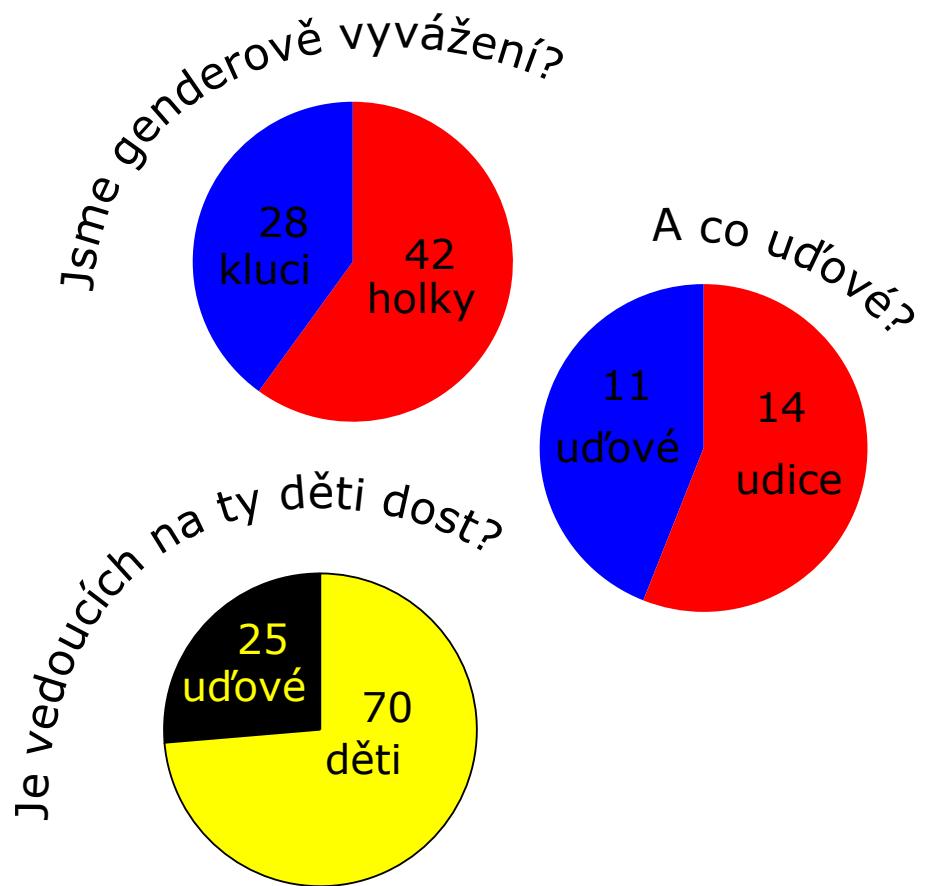
Celkově si vlastně nemůžu stěžovat –starají se tu o mě pěkně, objevuji další kus světa, v rámci kulturní akce jsem se stihl poprvé oženit a trénuju arabštinu – pro studenty obzvláště výhodné.

Humr

Dobrou zprávou je, že se celý projekt nese v pozitivním duchu. Naše oddělení není vynucené a ani k němu nedochází z důvodu, že bychom měli nějaké spory s Blaníkem. Věříme sice, že v užším kruhu se nám bude lépe dařit udržovat vzájemné vztahy a budeme snad i fungovat o něco efektivněji, ale rozhodně neodcházíme ve zlém či s pocitem povýšenosti. Spíše na to všechno hledíme jako na výzvu, která nám jistě přinese mnohé problémy a komplikace, ale na kterou se s chutí vrhneme. Tak nám držte palce, budeme to potřebovat!

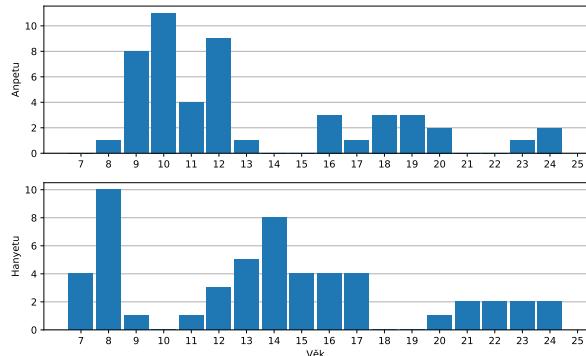
FÍK

Statistické okénko

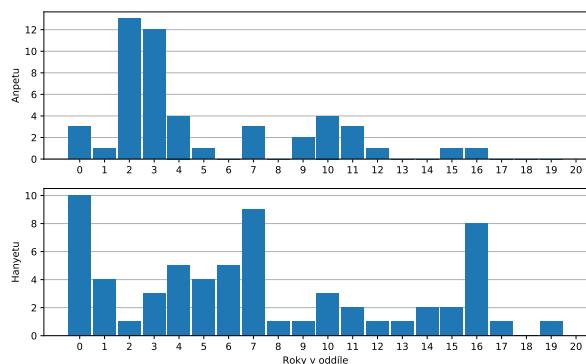

Pro ještě větší milovníky statistiky přikládáme analýzu věku a doby členství v oddíle zpracované jako histogramy. Na Obr. 9.1 je rozdělení věku (platné jeden týden před vánočním večírkem). Na Obr. 9.2 je rozdělení počtu let v oddíle.

Pro upřesnění: roky počítáme od nuly. Data pochází ze skautisu, nepřesnosti jsou (obvykle u nových členů) možné. Grafy jsou na ose x zaríznuté a neobsahují tedy všechny hodnoty (někteří exuďové 24 let v oddíle). V těchto histogramech nebyly rozlišeny uďové od dětí.

Obrázek 9.1: Histogram věku účastníků

Obrázek 9.2: Histogram doby členství v oddíle

Překvapení

NÁPOVĚDA: ETAP TYP OČI	DOCEHOVÁDUCÍ PIŠTOLY SKAUTSKÉ ZUŠENOSTIBY "DOSTAL DOBROU PRACU?"	PIŠTOLY SKAUTSKÉ ZUŠENOSTIBY "DOSTAL DOBROU PRACU?"	JAK INÉ ODOLY RIVAU TÁBOROVÉ ETARCE?	JEDEN ZODLŮ KEYA	VIDOUČI MAJNA DEMIŠPĚ DEMAMING, VLAČA ZVR. VÝČITA ???	3. PAJ-PŘEDKY STRASCHOBRA KOALY	CO KROMĚ USÍ MUSÍ MÍT V POHODOVOSTI PŘI HÚDCE?	RADCOVSKÝ KURZ SOUZ JAKO ZAKOUD	CO MA TÁBORE SOUZ JAKO ZAKOUD
VĚM SE TON MÍSTI?	CO MUSIKÁDNÍ SFTLUSKA RANT ABY SE STAHA SKAUKOU?	CO LIAKOTSKÝ ZNAMENÁ? HANGETU?	INICIALE PŘELETÉ						
TÁBOR LEVA II.: MARIO BONUZEL NEBY?? KIČKÉ PRINCEZY, RADĚ CHTELA PRÍNE REJUVANSKOMA	TÁBOR LEVA II.: MARIO BONUZEL NEBY?? KIČKÉ PRINCEZY, RADĚ CHTELA PRÍNE REJUVANSKOMA	CO MÁ HUMAN 3x MA TRICKU?							
KOSEN ALLESÉ!! VYBĚLOVNA WORKSHOP TERNOU?	KOSEN ALLESÉ!! VYBĚLOVNA WORKSHOP TERNOU?	1. PISKERO PREZDOKY BVU. JUD JOÁŠ SÝRČA?	TÁBOROVÁ HEA 2KR.						
TÁBOROVÁ ETAPA: ZÁČ. PISMEMO DRUŽINKY, KTEROU VEDE ALVUS?	TÁBOROVÁ ETAPA: ZÁČ. PISMEMO DRUŽINKY, KTEROU VEDE ALVUS?	CÁS STRAVENÍ NA TÁBOROVÉ STÍZE ROZDĚLIT DO 1. PISMEMO NAZU Hl. ŠIDLA UNÁKA NA SENOVÁZNÉM	1. PISKERO KURZ VÝČITA						
KANCELÁR ÚSTŘEDÍ ZRK		VOSY NA TÁBORE VYLETÍA Z UNÁDKA, NE Z ???	1. PISKERO KURZ VÝČITA						
		KOJK VÁLEME NA TÁBORE HŘEBÍK?	1. PISKERO KURZ VÝČITA						
		NA JAKÉ PISMEMO ZÁČNA PROSTŘEDN MIMO ŠTŘADU?	1. PISKERO KURZ VÝČITA						

Víte, že...?

- jsme opět zazářili na Jupijou? V kategorii světlusky a vlčata vybojovaly Eskymáci 2. místo, v kategorii skautů a skautek získaly Ještěrky 3. místo a kategorii roverů a rangers se umístili Lemuři jako 1.
- měl Kámen svatbu?
- během září se uskutečnil rekordní počet porad?
- z letošního Anpetího tábora odjízděli všichni účastníci se žlutým šátkem, kdežto z Hanyetího tábora odjízděli všichni účastníci s hnědým šátkem?
- se od konce tábora uskutečnily již 2 výjezdy na hledání tábořiště?
- v září vznikla nová Hanyetí holčičí skupinka, která už má jméno? Jmenují se Pandakaty, je jich 9 ve věku 6-8 a vede je Morče, Štipadlo a Šárka.
- úspěšně pokračuje kolaudace klubovny a je velmi pravděpodobné, že příští rok budeme mít kolaudačku?
- na letošní Hře po Praze kromě 41 dětí, 20 udů taky 9 externistů?

Slovo závěrem

Závěrem se hodí poděkovat všem, bez kterých by tato Kniha Keya nevznikla. Velký dík patří tedy přispěvatelům, ať už dětem nebo Udům, kteří namáhali své mozkové závity, zavzpomínali a stvořili příspěvek, bez kterých by byla kniha poněkud prázdná. Všechny příspěvky jsou zaznamenány bez úprav tak, jak autor svou myšlenku zachytíl. (Nutno říci, že luštění některých příspěvků bylo značně zapeklité.)

Další díky patří všem fotografiím, kteří na akcích často nasazují své životy a hlavně své drahé aparáty, aby mohli po návratu vzpomínat, jakou že to běhačku jsme si zahráli. Bez jejich fotek by kniha byla nevesele nebarevná. Stojí za to poděkovat (tisk+vazba) A veliké dlouhé hmmm si zaslouží hvězdný KKtým, tedy jmenovitě Kibitz, Koala, Morče, Pískele, Štipadlo, Vykač a také Špunt za to, že do toho šli a že to dotáhli a to v rekordním čase.

Díky!

Okénko pro partnery

VAPP®

Výrobce superkvalitních vleků
dlouhodobě a zcela zdarma
podporuje převoz táborového vybavení.

TOLIK KRÁMŮ
SE TAM VEJDE

KOČOUNICI

PŮJCOVNA PRÍVEŠU

BOBÁK
DOPORUČUJE VAPP

LONG VEHICLE

MRKEJ NA www.vapp.cz

MANUFAKTURA®
Váš domácí lázně

Děkujeme Tomáši
Kratochvíloví a Manufaktuře
za dlouhodobou podporu
oddílu zapůjčováním
tranzitu pro dopravu věcí
na tábor a zpátky.

www.manufaktura.cz